

► Jedna ze dvou budov gymnázia sídlí na pražské Klamovce (na obrázku), druhá ve Stodůlkách.

m si, že k nám
dětí s horšími
ni. Nicméně to lze
at tomu, že nyní
ne kvalitnější
r, než tomu bylo
ni nebo devíti

schopnější reagovat na otázky, více diskutovat, jsou otevřenější.

A jak jsou na tom se znalostmi? Připojila byste se k těm ředitelům, kteří lamentují, kterak se jim ke studiu hlásí děti se stále nižšími výsledky ze základních škol?

Náš případ tohle není. Nemyslím si, že k nám přichází děti s horšími znalostmi. Nicméně to lze přisuzovat tomu, že nyní přijímáme kvalitnější studenty, než tomu bylo před osmi nebo devíti lety, kdy jsme skutečně bojovali o každého žáka. Teď už si studenty můžeme více vybírat, už jsme zavedení.

Učitelé aby měli svatozář... Zvlášť v době, kdy je za výchovný pohlavek vyhazov.

Ano, musí mít svatou trpělivost, nicméně s výchovnými pohlavky souhlasit nemohu. Doma je svým dětem třeba i dávám, ale ve škole si to dovolit nemohu. Určitě bych sama nebyla ráda, kdyby moje dítě bylo pohlavkováno učitelem.

S odvoláním ředitele jedné pražské školy, ke kterému došlo poté, co vlepil facku neposlušnému žákovi, tedy souhlasíte?

Ano, rozhodně. Chyboval. Snažím se ho pochopit, vím, že byl ve složité situaci, ale

jako nejvyšší autorita ve škole si to podle mě dovolit neměl. Jako ředitel měl mnoho nástrojů k pokárání žáka. Dítě je ve vývoji a škola nesmí dělat to, co nechce, aby pak dítě dělalo samo.

Můžete si vůbec vzhledem ke školnému dovolit nechat žáka opakovat ročník?

Za dobu naší existence se to stalo jednou. Nelze to ale přisuzovat pouze větší benevolenci. Máme méně žáků ve třídě, díky tomu je dobře známe. Jakmile vidíme, že se studentovi přestává dařit, že se něco děje, situaci okamžitě řešíme. Nejprve s ním, kdy se snažíme rozklíčovat důvody náhlého neúspěchu a hledáme společně cesty ke zlepšení, následně s rodiči. V drtivé většině případů se nám do roka podaří zvýšit jeho pracovní morálku, a tak i jeho prospěchový průměr zlepšit.

Za dobu existence vaší školy se v čele ministerstva školství vystříдалo dvanáct ministrů. Jak se to projevuje ve vaší činnosti?

Paradoxně méně, než by bylo záhodno. Například našemu školství stále schází dlouhodobější strategie a vytvoření standardu učitele, o kterém se mluví už roky, připravovalo ho asi pět ministrů

a stále není. Není zatím uchopen ani standard absolventa. Že by se s každým ministrem absolutně potřeby předchozí standardy, to se naštěstí neděje, ale je pravda, že některá rozhodnutí nejsou systematická a mají jenom zviditelnit ministra školství.

Narážíte na hojně diskutovanou inkluzi?

Tu vnímám jako prospěšnou snahu. Určitě bychom měli vytvářet stejné podmínky pro vzdělávání všem dětem, tedy i takovým, které jsou do nějaké míry handicapované nebo sociálně vyřazené. Měli bychom jim uzpůsobovat prostředí a tím je lépe začleňovat do kolektivu dětí. Ale musí to vycházet z individuálních podmínek školy a potřeb dítěte. Inkluze se musí dělat promyšleně a nikoliv plošně zrušit speciální školy a bez ohledu na všechno zavést povinnost přijmout do běžné školy dítě se zdravotním či jiným handicapem. Handicapovaní mají stejná práva jako zdraví, ale mělo by to platit i obráceně. Měli bychom mít možnost individuálně zvažovat, jak moc ovlivní příchod například mentálně handicapovaného dítěte klima ve třídě. Neovlivní ho negativně tak, že nastalá situace bude mít za následek špatné

vztahové návyky? Vždycky by to mělo být prospěšné pro obě strany, nejen pro jednu.

Nelítujete někdy, že jste se do vedení soukromé školy pustila?

Nikdy. Tato škola je mým čtvrtým dítětem. Mohla jsem si ji vybudovat takovou, jakou jsem ji chtěla mít. Mám oproti ředitelům státní školy více svobody. Musím samozřejmě číst školský zákon a na něj navázané vyhlášky, zákoník práce nebo občanský zákoník. Ale o tom, jakým směrem se škola bude ubírat, jak budu odměňovat pedagogy nebo jak bude škola vybavená, si rozhoduju sama. Nelimituje mě zřizovatel a nevyjadřuje se například k tomu kdy, jak, čím a za kolik se vymaluje. Samozřejmě toto je velká výhoda, na druhou stranu je to větší zodpovědnost.

Prozradte, jaké byly začátky?

Dodnes nechápu, jak se mi to podařilo a co ve mně muselo být, abych to nevzdala. Nikdy jsem si nepředstavovala, že budu ředitelkou soukromé školy. Pracovala jsem mnoho let ve státní škole na různých pozicích a školský management jsem vystudovala při své třetí mateřské. A pak prostě přišla příležitost, které jsem se chopila. Když jsem oslovovala úplně

první rodiče, neměla jsem prostory, které bych jim ukázala, učitele, které bych jim představila. Scházela jsem se s nimi v kavárnách, v parku, na ulici a prostě jsem jim vyprávěla o imaginární škole, kterou chci založit a nabízela jsem jim možnost vstoupit do prvního ročníku. Podařilo se mi otevřít dvě plné třídy. Lidé mi buď věřili, co říkám, nebo ne. Bylo to hodně odvážné, ale podařilo se mi postavit dobrou školu. Studují ji dva moji synové. Kdybych si nebyla jistá, že je kvalitní, nenechala bych je zde přece studovat.

Mluvíte jim do vzdělání?

Vyjadřím svůj názor, ale pak už je to na nich. Nejsem nátlaková matka, která by dávala příkazy nebo ultimáta. Víím, že na vzdělání záleží, ale ještě víc záleží na kvalitě prostředí, ve kterém dítě vyrůstá, s jakými lidmi se setkává a jak se rozvíjí. Víc než na nabitých osnovách záleží, jak je motivováno a vedeno. Asi bych apelovala na rodiče, aby vybírali školu snad ne podle toho, kolik maturantů se dostane na vysokou školu, tam se dnes dostane přece každý, ale jaké klima škola nabízí, zda klade důraz na výkon, úspěch či vztahy nebo podporu a samozřejmě jaké má učitele. •